Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ATANASIJA RANTA [*ATHANASIOS RANTOS*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 12. jūnijā [1]

Lieta C-209/24 P

VP
pret

Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centru (*Cedefop*)

Apelācija – Civildienests – Pagaidu darbinieks – Atteikums pagarināt pagaidu darbinieka līgumu uz nenoteiktu laiku – LESD 266. pants – Tāda Vispārējās tiesas sprieduma izpildes pasākumi, ar ko tiek atcelts tiesību akts – Pierādījumu sagrozīšana – Tiesas Reglaments – 151. panta 1. punkts – Advokātu savstarpējās saziņas konfidencialitāte

Ievads

1. Ar apelācijas sūdzību VP (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzēja") lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2024. gada 7. februāra spriedumu VP/*Cedefop* (T-563/22, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2024:72), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja viņas prasību, pirmkārt, atcelt Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centra (*Cedefop*) izpilddirektora 2021. gada 17. decembra lēmumu (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums") un *Cedefop* Apelācijas padomes 2022. gada 17. jūnija lēmumu (turpmāk tekstā – "lēmums par sūdzības noraidīšanu"), un, otrkārt, piespriest atlīdzināt viņai nodarīto nemantisko kaitējumu 5 000 000 EUR.

2. Strīdīgo lēmumu un lēmumu par sūdzības noraidīšanu *Cedefop* pieņēma pēc Vispārējās tiesas 2020. gada 16. decembra sprieduma VP/*Cedefop* (T-187/18, turpmāk tekstā – "atceļošais spriedums", EU:T:2020:613), ar kuru citastarp tika atcelti lēmumi, ar kuriem *Cedefop* bija noraidījis apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu pagarināt viņas pagaidu darbinieka līgumu ar šo aģentūru.

3. Atbilstoši Tiesas lūgumam šajos secinājumos galvenā uzmanība tiks pievērsta, pirmkārt, pirmajam apelācijas sūdzības pamatam, kas attiecas uz LESD 266. panta pārkāpumu, kā arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus par atceļošā sprieduma izpildi, un, otrkārt, *Cedefop* lūgumam izņemt no lietas materiāliem dokumentu, kas ietver saraksti starp diviem advokātiem.

[1] Oriģinālvaloda – franču.

Tiesvedības priekšvēsture

4. 2007. gada 16. novembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja tika pieņemta darbā *Cedefop* kā pagaidu darbiniece juridiskā konsultanta pienākumu veikšanai, noslēdzot līgumu uz noteiktu laiku, kas tika pagarināts līdz 2017. gada 15. novembrim. Pirms pēdējā minētā datuma viņa iesniedza *Cedefop* izpilddirektoram lūgumu pagarināt viņas līgumu uz nenoteiktu laiku no 2017. gada 16. novembra[2], kas tika noraidīts ar direktora 2017. gada 12. maija lēmumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja par šo lēmumu iesniedza sūdzību, kas tika noraidīta ar *Cedefop* Apelācijas padomes (turpmāk tekstā – "Apelācijas padome") 2017. gada 1. decembra lēmumu, un pēc tam cēla prasību Vispārējā tiesā.

5. Ar atceļošo spriedumu Vispārējā tiesa, pirmkārt, atcēla 2017. gada 12. maija un 1. decembra lēmumus[3], otrkārt, piesprieda *Cedefop* samaksāt summu 30 000 EUR kā atlīdzību par prasītājai nodarīto mantisko kaitējumu un summu 10 000 EUR kā atlīdzību par prasītājai nodarīto nemantisko kaitējumu, treškārt, noraidīja prasību pārējā daļā un, ceturtkārt, piesprieda *Cedefop* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

6. 2021. gada 8. janvārī apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsās pie jaunā *Cedefop* izpilddirektora ar lūgumu izpildīt šo spriedumu, pagarinot viņas līgumu, un pēc pirmā lēmuma[4], ko Apelācijas padome bija atcēlusi[5], minētais jaunais direktors, aicinājis viņu iesniegt apsvērumus[6], ar strīdīgo lēmumu viņai paziņoja, ka, tā kā *Cedefop* ir pilnībā samaksājis summas, kuras Vispārējā tiesa bija uzdevusi samaksāt ar atceļošo spriedumu, papildu pasākumi sprieduma izpildei nav jāveic. Sūdzība par šo lēmumu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza 2022. gada 3. martā, tika noraidīta ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

7. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2022. gada 2. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza, pirmkārt, atcelt strīdīgo lēmumu, tostarp saistīto un nedalāmo lēmumu nepagarināt viņas darba līgumu uz nenoteiktu laiku, kā arī lēmumu par sūdzības noraidīšanu, otrkārt, atlīdzināt nemantisko kaitējumu, kas viņai esot nodarīts ar šiem lēmumiem, un, treškārt, piespriest *Cedefop* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

[2] Viņas lūgums tika pamatots ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 90. panta 1. punktu, kas piemērojams pagaidu darbiniekiem atbilstoši Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 46. pantam.

[3] Vispārējā tiesa būtībā nosprieda, pirmkārt, ka 2017. gada 12. maija lēmumā ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, jo tajā prasītājas līguma nepagarināšana tika pamatota ar plānoto *Cedefop* juridiskā dienesta likvidēšanu, un, otrkārt – ciktāl nevar izslēgt, ka šis lēmums varēja tikt pamatots ar atšķirīgu pamatu, proti, ka *Cedefop* direktors bija zaudējis uzticību apelācijas sūdzības iesniedzējai –, ka šis lēmums tika pieņemts, neievērojot tiesības tikt uzklausītam, tiesības uz aizstāvību un Civildienesta noteikumu 26. pantu.

[4] Ar 2021. gada 2. marta vēstuli (turpmāk tekstā – "2021. gada 2. marta lēmums") izpilddirektors apgalvoja, ka, lai izpildītu minēto spriedumu, ir tikai jāatlīdzina mantiskais un nemantiskais kaitējums, jo Vispārējās tiesas konstatētā prettiesiskuma sekas tiek kompensētas, izmaksājot zaudējumu atlīdzību.

[5] Pēc tam, kad apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, Apelācijas padomes priekšsēdētājs 2021. gada 29. jūlijā viņai nosūtīja vēstuli, kurā norādīja, ka Apelācijas padome 2021. gada 16. jūlija sanāksmē nolēma apmierināt viņas 2021. gada 28. aprīļa sūdzību un "atcelt" 2021. gada 2. marta lēmumu, jo prasītājai netika dota iespēja par to iesniegt apsvērumus. Tikmēr Vispārējā tiesa ar 2022. gada 20. maija rīkojumu VP/*Cedefop* (T-534/21, EU:T:2022:327) bija noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību par 2021. gada 2. marta lēmumu.

[6] Minētais jaunais direktors 2021. gada 7. septembrī nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējai vēstuli, kurā informēja, ka neplāno veikt viņas pieteikumā prasītos papildu pasākumus, jo atceļošais spriedums jau ir pilnībā izpildīts, un aicināja viņu iesniegt apsvērumus par ierosināto lēmumu, ko viņa arī izdarīja 2021. gada 15. oktobrī.

8. Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja piecus pamatus[7], no kuriem pirmo tā atsauca tiesas sēdē, savukārt pārējos četrus pamatus Vispārējā tiesa noraidīja ar pārsūdzēto spriedumu.

9. Konkrētāk, attiecībā uz otro pamatu par LESD 266. panta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, vispirms pārsūdzētā sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka lēmumā, ar kuru noraidīta sūdzība, ir papildināts strīdīgā lēmuma pamatojums, jo tajā atteikums pagarināt apelācijas sūdzības iesniedzējas līgumu tika pamatots ne tikai ar šajā lēmumā izklāstītajiem apsvērumiem, bet arī ar apsvērumiem, kas attiecas uz *Cedefop* iekšējo darbību, kā tie apkopoti pārsūdzētā sprieduma 37. punktā.

10. Turpinot – pārsūdzētā sprieduma 38. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *Cedefop* ir izpildījis pienākumu atsākt izskatīt apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu par viņas līguma pagarināšanu un pieņemt jaunu lēmumu, kas aizstātu 2017. gada 12. maija lēmumu[8], jo, kā izriet no lēmuma par sūdzības noraidīšanu pamatojuma, *Cedefop*, izskatot apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzību, bija uzskatījis, ka nav pamata viņu atjaunot darbā, balstoties uz šīs aģentūras iekšējās organizācijas apsvērumiem. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka iemesli, ar kuriem tika pamatots jaunais atteikums apmierināt apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu pagarināt viņas līgumu, bija atšķirīgi no iemesliem, ar kuriem tika pamatots 2017. gada 12. maija lēmums.

11. Visbeidzot – pārsūdzētā sprieduma 43. un 44. punktā Vispārējā tiesa atzina, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi pamatojuma, kas balstīts uz *Cedefop* iekšējās organizācijas izmaiņām, pamatotību un, otrkārt, ka šis pamatojums pats par sevi ir pietiekams, lai pamatotu lēmumu nepagarināt viņas līgumu. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 46. punktā secināja, ka argumenti, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja tā pamatojuma pamatotību, saskaņā ar ko pēc sprieduma, ar kuru tika atcelts līgums, nebija jāveic nekādi pasākumi, jo šajā spriedumā paredzētās kompensācijas samaksa bija pietiekama, lai nodrošinātu tā pienācīgu izpildi, jānoraida kā neefektīvi.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

12. 2024. gada 17. martā apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu. Tā lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, piespriest *Cedefop* atlīdzināt viņai nodarīto nemantisko kaitējumu, kas *ex aequo et bono* novērtēts 5 000 000 EUR apmērā, un piespriest *Cedefop* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gan apelācijas tiesvedībā, gan tiesvedībā Vispārējā tiesā.

13. *Cedefop* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību, izdot rīkojumu par C.1. pielikuma izņemšanu no lietas materiāliem un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

[7] Šie pamati bija balstīti uz Apelācijas padomes kompetences neesību (pirmais pamats), LESD 266. panta pārkāpumu, kā arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā (otrais pamats), rūpības pienākuma neievērošanu (trešais pamats), tiesiskās paļāvības aizsardzības, vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu pārkāpumu (ceturtais pamats), kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu (piektais pamats).

[8] Jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 38. punkta formulējums var radīt neskaidrības. Proti, Vispārējā tiesa vispirms norādīja, ka "apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, izpildot [atceļošo spriedumu], *Cedefop* bija jāatsāk procedūra [..] un jāpieņem jauns lēmums [..]", skaidri nepaužot nostāju par šāda pienākuma pastāvēšanu, un pēc tam uz šo argumentu atbildēja, norādot, ka "tomēr ir jānorāda, ka *Cedefop* šajā gadījumā [bija] izpildījis *šo pienākumu*" (mans izcēlums).

Juridiskā analīze

14. Kā jau norādīju šo secinājumu ievadā, manā analīzē galvenā uzmanība tiks pievērsta pirmajam no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem deviņiem apelācijas sūdzības pamatiem, kas attiecas uz lietas materiālu sagrozīšanu[9], kā arī *Cedefop* lūgumam izņemt no lietas materiāliem C.1. pielikumu.

Par apelācijas sūdzības pirmo pamatu

15. Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja, norādījusi, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 38. punktā ir apmierinājusi viņas prasības otro pamatu pirmajā instancē, atzīdama, ka *Cedefop*, izpildot atceļošo spriedumu[10], bija jāpieņem aizstājošs lēmums, pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot sagrozījusi pierādījumus, it īpaši lēmumu par sūdzības noraidīšanu. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 22. un 34.–38. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka ar strīdīgo lēmumu un lēmumu par sūdzības noraidīšanu tika izpildīts atceļošais spriedums, aizstājot 2017. gada 12. maija un 1. decembra lēmumus.

16. Turpinājumā pirms apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoto pierādījumu sagrozīšanas esības pārbaudes vispirms atgādināšu attiecīgos Vispārējās tiesas veiktā izvērtējuma atbilstošos aspektus.

Par Vispārējās tiesas izvērtējumu

17. Kā izriet no atceļošā sprieduma rezolutīvās daļas, Vispārējā tiesa atcēla 2017. gada 12. maija un 1. decembra lēmumus un piesprieda *Cedefop* atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējai nodarīto mantisko un nemantisko kaitējumu, vienlaikus noraidot prasību "pārējā daļā". Izņemot rīkojumu atlīdzināt mantisko un nemantisko kaitējumu, Vispārējā tiesa nav sniegusi nekādas citas norādes par iespējamiem turpmākiem pasākumiem, kas bija jāveic *Cedefop*.

18. Pēc atceļošā sprieduma *Cedefop* pieņēma strīdīgo lēmumu un, atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas celto sūdzību, – lēmumu par sūdzības noraidīšanu, kuri ir pārsūdzētā sprieduma priekšmets.

19. Pārsūdzētā sprieduma 34. punktā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka, izpildot atceļošo spriedumu, *Cedefop* bija pienākums atkārtoti izskatīt apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu par līguma pagarināšanu un pieņemt jaunu lēmumu, kas aizstātu 2017. gada 12. maija lēmumu, ievērojot minētā sprieduma rezolutīvo daļu un tai vajadzīgo pamatojumu. Ņemot vērā šo precizējumu,

[9] Pārējie apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītie pamati attiecas uz pienākuma pēc savas ierosmes pārbaudīt un konstatēt Apelācijas padomes kompetences neesību pieņemt lēmumu par atceļošā sprieduma izpildi (otrais un trešais pamats), Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantā atzītā principa "tiesību aktos noteikta tiesa" pārkāpumu un Vispārējās tiesas kompetences neesību atcelt atceļošo spriedumu (ceturtais un piektais pamats), LESD 266. panta pārkāpumu (sestais pamats), tiesību principa pārkāpumu, kas izriet no 2013. gada 25. oktobra sprieduma Komisija/*Moschonaki* (T-476/11 P, EU:T:2013:557, 71. un 73. punkts), kā arī 2019. gada 16. oktobra sprieduma ZV/Komisija (T-684/18, EU:T:2019:748, 20. punkts) (septītais pamats), pamatojuma nenorādīšanu (astotais pamats) un – visbeidzot – Hartas 47. pantā paredzēto tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu (devītais pamats). Visi šie pamati ir vērsti tikai pret pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, uz kuru Vispārējā tiesa balstījās, lai noraidītu otro prasības pamatu, kas izvirzīts pirmajā instancē, par LESD 266. panta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā (šajā ziņā skat. šo secinājumu 9. punktu).

[10] Ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka, pirmkārt, izpildot atceļošo spriedumu, *Cedefop* bija pienākums atsākt izskatīšanas procedūru attiecībā uz pieteikumu par viņas līguma pagarināšanu un pieņemt jaunu lēmumu, kas aizstātu strīdīgo lēmumu, un, otrkārt, ka viņas līguma atjaunošana bija vienīgais iespējamais pasākums, lai novērstu atceļošajā spriedumā konstatētās nelikumības. Norādīšu, ka, lai gan apelācijas sūdzības VII.1. punkta virsrakstā un 52. punktā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pirmajā instancē "ir apmierinājusi" otro pamatu, tā, manuprāt, atsaucas uz to, ka Vispārējā tiesa, noraidot šo pamatu, viņas ieskatā esot atzinusi "[*Cedefop*] pienākumu pieņemt aizstājošu lēmumu".

Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 47. punktā nolēma, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nebija pamata apgalvot, ka *Cedefop* bija pārkāpis LESD 266. pantu un pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pieņemot lēmumu nepagarināt viņas darba līgumu. Vispārējā tiesa pie šāda secinājuma nonāca, pamatojoties uz diviem turpmāk minētajiem pamatojumiem.

20. Pirmām kārtām, šī sprieduma 38. punktā Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka *Cedefop* bija izpildījis apelācijas sūdzības iesniedzējas norādīto pienākumu atsākt procedūru saistībā ar lūgumu pagarināt darba līgumu un pienākumu pieņemt jaunu lēmumu [11]. Pirmkārt, minētā sprieduma 35. punktā tā konstatēja, ka ar *strīdīgo lēmumu Cedefop* izpilddirektors bija uzskatījis, ka papildus kompensācijas izmaksai, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai tika piešķirta ar atceļošo spriedumu, "viņam nebija jāveic nekādi papildu izpildes pasākumi". Otrkārt, šī sprieduma 36. un 37. punktā tā uzsvēra, ka Apelācijas padome ar *lēmumu par sūdzības noraidīšanu* "papildināja [strīdīgā lēmuma] pamatojumu", "pamatojot atteikumu pagarināt līgumu arī ar apsvērumiem, kas attiecas uz *Cedefop* iekšējo darbību", un it īpaši ar to, ka *Cedefop* "plānoja reorganizēt veidu, kādā aģentūrā tiek pildītas juridiskās funkcijas, [..] bez nodoma atjaunot iepriekšējos amatus vai darba organizāciju" [12].

21. Otrām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 39.–43. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka *Cedefop* nebija pienākuma pagarināt apelācijas sūdzības iesniedzējas līgumu, ņemot vērā, ka pagaidu darbiniekam nav nekādu tiesību uz līguma pagarināšanu un ka attiecībā uz argumentu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas atjaunošana darbā atbilda dienesta interesēm, viņa konkrēti neapstrīdēja pamatojumu, kas saistīts ar *Cedefop* iekšējās organizācijas attīstību [13]. Tomēr šī sprieduma 46. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka *Cedefop* arguments par to, ka, izpildot atceļošo spriedumu, nav jāveic nekādi turpmāki pasākumi, bija neefektīvs, ņemot vērā, ka šī aģentūra strīdīgajā lēmumā, kas izvērtēts, ņemot vērā lēmumā par sūdzības noraidīšanu ietverto pamatojumu, bija paudusi nostāju par lūgumu pagarināt līgumu [14].

22. Līdz ar to jāsecina, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa otrā prasības pamata noraidījumu pirmajā instancē pamatoja tikai ar šo secinājumu 20. punktā apkopoto pamatojumu, kas balstīts uz "*Cedefop* iekšējās organizācijas attīstību" un it īpaši uz apsvērumu, ka šī aģentūra "plānoja attīstīt savu iekšējo organizāciju un reorganizēt juridisko funkciju veikšanas veidu aģentūrā".

23. Pēc šī precizējuma veikšanas jānoskaidro, vai, kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa, secinot, ka *Cedefop* bija pareizi izpildījis atceļošo spriedumu, ir sagrozījusi pierādījumus un, konkrētāk, lēmumu par sūdzības noraidīšanu.

[11] Skat. šo secinājumu 8. zemsvītras piezīmi.

[12] Šis pamatojums izrietot no lēmuma par sūdzības noraidīšanu 16. un 17. lappuses.

[13] Šī sprieduma 44. punktā ir norādīts, ka "šis pamatojums, kas izklāstīts lēmumā par sūdzības noraidīšanu, pats par sevi ir pietiekams, lai pamatotu lēmumu nepagarināt apelācijas sūdzības iesniedzējas līgumu".

[14] Citiem vārdiem – Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka *Cedefop* esot pārkāpis LESD 266. pantu un pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo neatkarīgi no tā, vai bija jāveic pasākumi, šī aģentūra katrā ziņā bija pieņēmusi lēmumu, ar kuru tika izpildīts atceļošais spriedums.

Par pierādījumu sagrozīšanu

24. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka līdz 2023. gada septembrim *Cedefop* pastāvīgi apgalvoja, ka nekāds lēmums par atceļošā sprieduma izpildi nebija nedz nepieciešams, nedz arī tika pieņemts [15], savukārt Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā, pamatojoties uz faktu sagrozīšanu, prezumēja, ka ir pieņemts lēmums, kas aizstāj 2017. gada 12. maija un 1. decembra atceltos lēmumus, uzskatot, ka lēmums par sūdzības noraidīšanu ir šāds aizstājošs lēmums. *Cedefop* atbildēja, ka tas, lai gan tam nebija šāda pienākuma, atkārtoti izskatīja apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikumu par līguma pagarināšanu un pēc atkārtotas izskatīšanas to noraidīja. Proti, lēmumā par sūdzības noraidīšanu Apelācijas padome galvenokārt esot secinājusi, ka *Cedefop* nebija obligāti atkārtoti jāizskata lūgums par līguma pagarināšanu un – pakārtoti –, ka tas tomēr izskatīja (un noraidīja) šo lūgumu.

25. Šajā ziņā jāatgādina, ka no LESD 266. panta pirmās daļas izriet, ka iestādei, kura ir pieņēmusi atcelto aktu, jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu spriedumu, ar ko aktu pasludina par spēkā neesošu [16].

26. Turklāt atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad šo konstatējumu faktiskā neprecizitāte izriet no minētajai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, otrkārt, veikt šo faktu novērtējumu. No tā izriet, ka faktu vērtējums, izņemot gadījumu, kad Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi ir sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts pārbaudei Tiesā [17]. Šāda sagrozīšana ir notikusi, ja, neizmantojot jaunus pierādījumus, esošo pierādījumu vērtējums šķiet acīmredzami kļūdains vai acīmredzami pretējs to formulējumam. Tomēr šādai sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tā, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana. Turklāt, kad apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, tam ir precīzi jānorāda pierādījumi, ko Vispārējā tiesa esot sagrozījusi, un jāpierāda kļūdas analīzē, kuru dēļ tā izvērtējumā Vispārējā tiesa šo sagrozīšanu ir pieļāvusi [18].

27. Šajā lietā pēc atceļošā sprieduma pasludināšanas *Cedefop* pieņēma apstrīdēto lēmumu, kas vēlāk tika apstiprināts ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu, kuram, kā Vispārējā tiesa uzsver pārsūdzētā sprieduma 38. punktā, ir nozīme arī apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudē.

28. Uzskatu, ka *Cedefop*, šādi rīkojoties, ir izpildījis atceļošo spriedumu saskaņā ar LESD 266. pantu un ir izpildījis pienākumu atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu un tai sekojošo sūdzību. Šajā ziņā savos argumentos apelācijas sūdzības iesniedzēja, šķiet, jauc divus dažādus aspektus: no vienas puses, jautājumu par to, vai *pastāv* lēmums, ar kuru tiek izpildīts

[15] Vienlaikus apelācijas sūdzības iesniedzēja savā ziņā pretrunīgi apgalvo, ka *Cedefop* izpilddirektors esot noraidījis viņas lūgumu par atjaunošanu darbā, lai gan bija pasludināts atceļošais spriedums.

[16] Tiesa nosprieda, ka saskaņā ar šo tiesību normu gadījumā, kad tiesību akts tiek atcelts vai atzīts par spēkā neesošu, iestādēm, kuras ir pieņēmušas šo aktu, ir vienīgi pienākums veikt no šī sprieduma izrietošos pasākumus. Līdz ar to iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība, lemjot par īstenojamajiem līdzekļiem, lai novērstu konstatēto prettiesiskumu, ievērojot to, ka šiem līdzekļiem ir jābūt saderīgiem ar lietā aplūkotā sprieduma rezolutīvo daļu un tai vajadzīgo pamatojumu (skat. it īpaši spriedumu, 2018. gada 29. novembris, *Bank Tejarat* /Padome, C-248/17 P, EU:C:2018:967, 68. punkts un tajā minētā judikatūra). Vispārējā tiesa precizēja, ka, īstenojot rīcības brīvību, kas tai ir noteikta LESD 266. pantā, administrācijai ir jāizvēlas starp dažādiem iespējamiem pasākumiem, kas atbilst atceļošā sprieduma pamatojumam, kā arī Savienības tiesību principiem un noteikumiem, lai saskaņotu dienesta intereses un nepieciešamību pienācīgi aizsargāt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības, un, ka, nosakot īstenošanas pasākumu, attiecīgajai iestādei vai struktūrai, lai ievērotu Savienības tiesību principus un normas, it īpaši jānodrošina, lai pieņemtajos pasākumos netiktu pieļauti tie paši pārkāpumi, kas identificēti atceļošajā spriedumā (skat. it īpaši spriedumu, 2024. gada 23. oktobris, ZR/*EUIPO*, T-634/22, EU:T:2024:746, 42. un 45. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

[17] Skat. spriedumu, 2024. gada 12. decembris, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

[18] Skat. spriedumu, 2024. gada 12. decembris, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

atceļošais spriedums, un, no otras puses, tā lēmuma *pamatotību*, ar kuru *Cedefop* uzskata, ka ir izpildījis atceļošo spriedumu (proti, apstrīdēto lēmumu, kas papildināts ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu).

29. Tomēr jāpārbauda, vai, kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa, secinot, ka *Cedefop* ir patiešām izpildījis šo spriedumu, ir sagrozījusi pierādījumus un it īpaši lēmumu, ar kuru noraidīta sūdzība.

30. Šajā ziņā, pirmām kārtām, jānorāda, ka ar strīdīgo lēmumu *Cedefop* izpilddirektors atbildēja uz apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu izpildīt atceļošo spriedumu, būtībā uzsverot, ka Vispārējās tiesas atceļošajā spriedumā konstatētās nelikumības sekas tiktu novērstas, izmaksājot ar šo spriedumu piespriesto kompensāciju.

31. Otrām kārtām, jāatzīmē, ka ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu Apelācijas padome tostarp izskatīja arī pamatu par *Cedefop* pieļauto LESD 266. panta pārkāpumu. Konkrētāk, it īpaši šā lēmuma 16. un 17. lappusē *Cedefop* noraidīja argumentus, kuri attiecas uz "[atceļošā sprieduma] pamatojumu, kas saistīts ar juridiskā dienesta likvidēšanu un apelācijas sūdzības iesniedzējas līguma nepagarināšanu"[19]. Šī lēmuma daļa pēc būtības sastāv no trim argumentiem, ar kuriem minētā Apelācijas padome precizēja, ka:

– vispirms – Vispārējā tiesa *ex aequo et bono* noteica visa mantiskā un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu, ņemot vērā, ka konstatēto nelikumību dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēja bija "zaudējusi iespēju" pagarināt savu līgumu[20] un ka Vispārējā tiesa nav pieņēmusi un nav varējusi paust nostāju jautājumā par *Cedefop* iekšējā juridiskā dienesta atjaunošanu[21];

– turpinot – lēmumu par iekšējā juridiskā konsultanta amata izveidošanu *Cedefop*[22] pieņēma izpilddirektors un to atbalstīja izpildkomiteja[23], un ka šis lēmums nebija saistīts, pirmkārt, ar prasītājas īpašo situāciju, otrkārt, ar pārbaudi, ar kuru tika pamatots iepriekšējā direktora lēmums nepagarināt viņas līgumu, un, treškārt, ar atceļošo spriedumu;

– visbeidzot –, pamatojoties uz rūpīgu un pārredzamu *status quo* pārbaudi, *Cedefop* plānoja reorganizēt juridisko funkciju veikšanu, lai ierobežotu konstatētos riskus, neparedzot atjaunot iepriekšējos amatus vai darba organizāciju.

32. Visbeidzot, trešām kārtām, uzsvēršu, ka pārsūdzētā sprieduma 18. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka ar strīdīgo lēmumu "*Cedefop* izpilddirektors noteikti nolēma [..], ka nav pamata pagarināt apelācijas sūdzības iesniedzējas darba līgumu", un šī sprieduma 38. punktā precizēja, ka ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu, kas saskaņā ar minētā sprieduma 22. punktā ietverto izvērtējumu papildināja strīdīgā lēmuma pamatojumu, *Cedefop* bija izskatījis un noraidījis lūgumu pagarināt līgumu, "pamatojoties uz apsvērumiem, kas saistīti ar šīs aģentūras iekšējo organizāciju"[24].

[19] Šie fragmenti veido minētā lēmuma C punkta pēdējo daļu.

[20] Apelācijas padome uzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pati bija lūgusi atlīdzināt mantisko kaitējumu, kas viņai tika nodarīts sakarā ar līguma nepagarināšanu.

[21] Apelācijas padome atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējā tiesa, īstenojot savas pilnvaras, nevar izdot rīkojumus Savienības iestādēm vai tās aizstāt.

[22] Šis lēmums izrietēja no izpildkomitejas 2021. gada 3. martā sniegtajiem secinājumiem, uz kuriem sūdzībā atsaucās apelācijas sūdzības iesniedzēja.

[23] Apelācijas padome norāda, ka ierosinātais attiecīgās darbā pieņemšanas procedūras sākšanas grafiks bija cieši saistīts ar cilvēkresursu direktora atlases procedūras iznākumu.

[24] Vispārējā tiesa atsaucas uz šo secinājumu 31. punktā minēto trešo argumentu.

33. Šajā kontekstā jāizvērtē, vai Vispārējā tiesa, uzskatot, ka ar lēmumu, ar kuru noraidīta sūdzība, Apelācijas padome bija pievienojusi vēl vienu pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas lūguma noraidīšanai, pārsūdzētajā spriedumā ir sagrozījusi pierādījumus. Šis vērtējums būtībā attiecas uz šo secinājumu 31. punktā minētā trešā argumenta interpretāciju, saskaņā ar kuru Apelācijas padome atgādināja, ka *Cedefop* iekšējā reorganizācija un it īpaši tās juridiskā dienesta iekšējā reorganizācija nenozīmēja nodomu atjaunot iepriekšējos amatus vai darba organizāciju [25].

34. Šajā ziņā ir taisnība, ka nav acīmredzams, ka ar šo argumentu Apelācijas padome ir vēlējusies pamatot atteikumu pagarināt apelācijas sūdzības iesniedzējas līgumu, atsaucoties arī uz papildu pamatojumu tam, ar ko tika pamatots strīdīgais lēmums, proti, kā Vispārējā tiesa ir norādījusi šī sprieduma 38. punktā, "uz apsvērumiem, kas saistīti ar šīs aģentūras iekšējo organizāciju" [26]. Tomēr nevar izslēgt, ka šo fragmentu var interpretēt tādējādi, ka ar to ir netieši noraidīts apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgums pagarināt viņas līgumu. Proti, Apelācijas padome, norādot, ka ar apelācijas sūdzības iesniedzējas personisko situāciju nesaistītu un ar juridiskā dienesta iekšējo organizāciju saistītu iemeslu dēļ aģentūra nebija paredzējusi "atjaunot iepriekšējos amatus vai darba organizāciju", varēja tikai netieši atsaukties uz to, ka nepastāv nepieciešamība pagarināt apelācijas sūdzības iesniedzējas līgumu, kas ir pakārtots pamatojums, kas atšķiras no strīdīgā lēmuma vienīgā pamatojuma, kurā tikai konstatēts, ka *Cedefop* nebija jāveic nekādi citi pasākumi, lai izpildītu atceļošo spriedumu.

35. Līdz ar to, ņemot vērā šo iespēju, ko ir iespējams pamatot, uzskatu, ka nav izpildīti pierādījumu sagrozīšanas konstatēšanai nepieciešamie nosacījumi, kas ir apkopoti šo secinājumu 26. punktā, un, konkrētāk, ka pierādījumu, proti, lēmuma par sūdzības noraidīšanu, izvērtējums, ko veica Vispārējā tiesa, nav *acīmredzami pretrunā* minētā lēmuma formulējumam.

36. Gadījumā, ja Tiesa piekristu šai interpretācijai, pirmais prasības pamats būtu jānoraida.

37. Savukārt gadījumā, ja Tiesa uzskatītu, ka Vispārējās tiesas pamatojumā ir pieļauta pierādījumu sagrozīšana, pirmais apelācijas sūdzības pamats būtu jāapmierina un līdz ar to pārsūdzētais spriedums būtu jāatceļ. Kā izriet no šī sprieduma 37., 43. un 44. punkta, Vispārējā tiesa, noraidot prasību pirmajā instancē, ir balstījusies vienīgi uz strīdīgo lēmumu pamatojumu, kas balstīts uz *Cedefop* iekšējās organizācijas attīstību [27]. Šādā gadījumā būs jāizvērtē iespēja Tiesai lemt par prasību pirmajā instancē, kas ir jautājums, kurš tiks aplūkots šo secinājumu nākamajos punktos.

Par prasību pirmajā instancē

38. Atbilstoši statūtu 61. pantam Tiesa Vispārējās tiesas lēmuma atcelšanas gadījumā var pati pieņemt galīgo nolēmumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

[25] Atgādināšu, ka šī lēmuma par sūdzības noraidīšanu daļa oriģinältekstā angļu valodā ir formulēta šādi: "*based on a thourough and transparent assessment of the status quo performed in 2021 on the basis of 2020 data, Cedefop intends to reorganise the way the legal function works to mitigate the identified risks without intending to reinstate persons or past working organisations*" ("pamatojoties uz 2021. gadā veiktu rūpīgu un pārredzamu *status quo* pārskatīšanu, kas balstīta uz 2020. gada datiem, *Cedefop* plāno reorganizēt veidu, kādā tiek pildītas juridiskās funkcijas, lai ierobežotu identificētos riskus, neplānojot atjaunot iepriekšējos amatus vai darba organizāciju").

[26] Citiem vārdiem – ar šo argumentu Apelācijas padome, šķiet, būtībā tikai atspēko apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, kas pēc būtības balstās uz to, ka *Cedefop* izpilddirektora lēmums atjaunot iekšējā juridiskā padomnieka amatu *Cedefop*, ko atbalstīja izpildkomiteja, neizbēgami nozīmēja viņas līguma pagarināšanu, nepaužot nostāju par šīs pagarināšanas nepieciešamību vai lietderību.

[27] Jāatzīst, ir grūti saprast, kāpēc Vispārējā tiesa nolēma lemt tikai par vienu no diviem pamatiem, kurus tā norādīja apstrīdētajā lēmumā, kas papildināts ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu, neuzskatot par nepieciešamu lemt par – atbilstoši *Cedefop* viedoklim – galveno apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikuma noraidīšanas pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka nav jāveic nekādi citi pasākumi, lai izpildītu atceļošo spriedumu, un kuru Vispārējā tiesa vienīgi atzina par neefektīvu.

39. Uzskatu, ka tas tā būtu šajā lietā, situācijā, kad Tiesa uzskatītu, ka pārsūdzētais spriedums jāatceļ. Šādā situācijā tās rīcībā būtu visa vajadzīgā informācija, lai lemtu par pirmajā instancē celtās prasības otro pamatu, kas attiecas uz LESD 266. panta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā [28].

40. Ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā izvirza divus argumentus. Viņa, pirmkārt, apgalvo, ka *Cedefop*, izpildot atceļošo spriedumu, bija pienākums atsākt izskatīšanas procedūru attiecībā uz pieteikumu par viņas līguma pagarināšanu un pieņemt jaunu lēmumu, kas aizstātu apstrīdēto lēmumu, un, otrkārt, ka šī līguma pagarināšana bija vienīgais iespējamais pasākums, lai novērstu atceļošajā spriedumā konstatētās nelikumības.

41. Attiecībā uz pirmo argumentu atgādināšu, ka, pirmkārt, no LESD 266. panta pirmās daļas izriet, ka iestādei, kas izdevusi atcelto aktu, jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai izpildītu spriedumu, ar kuru šis akts atzīts par spēkā neesošu, un, otrkārt, ka pēc atceļošā sprieduma pasludināšanas *Cedefop* bija jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai izpildītu minēto spriedumu [29], un, kā pati Vispārējā tiesa to atzīst pārsūdzētā sprieduma 34. punktā, jāpieņem jauns akts, ar kuru tiktu aizstāts 2017. gada 12. maija lēmums.

42. Pēc atceļošā sprieduma *Cedefop* pieņēma apstrīdēto lēmumu, kas tika apstiprināts ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu. Lai gan ar apstrīdēto lēmumu šī aģentūra atkārtoti neizskatīja prasītājas lūgumu pagarināt viņas darba līgumu, tā tomēr atbildēja, ka tai nav jāveic neviens cits pasākums kā vien kompensācijas maksājums, kuru Vispārējā tiesa tai bija piespriedusi, kas galu galā netieši nozīmējot secinājumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas darba līgums nav jāpagarina [30].

43. Lēmumā par sūdzības noraidīšanu Apelācijas padome apstiprināja šo pamatojumu, īpaši uzsverot to, ka Vispārējās tiesas atceļošajā spriedumā piespriestā kompensācija, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja pati bija pieprasījusi, lai tiktu atlīdzināts mantiskais kaitējums, kas radies viņas līguma nepagarināšanas dēļ, bija "taisnīga atlīdzība par visu [viņai] nodarīto mantisko kaitējumu", kā Vispārējā tiesa bija lēmusi atceļošā sprieduma 201. punktā.

44. Ņemot vērā šos apstākļus, uzskatu, ka ar strīdīgo lēmumu, kas tika apstiprināts ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu, *Cedefop* netieši atkārtoti izvērtēja apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu pagarināt viņas līgumu, uzskatot, ka tam nebija jāveic neviens cits pasākums kā vien kompensācijas maksājums, kuru Vispārējā tiesa tam bija piespriedusi.

45. Attiecībā uz otro argumentu norādīšu – kā Vispārējā tiesa uzsver pārsūdzētā sprieduma 25., 26. un 41. punktā, pagaidu darbiniekam nav nekādu tiesību uz līguma pagarināšanu, jo līguma pagarināšanas iespēja ir atstāta kompetentās iestādes ziņā un iestādēm ir plaša rīcības brīvība savu dienestu darbības organizēšanā [31]. Šie apsvērumi šķiet esam vēl jo svarīgāki, ja runa ir par

[28] Tā kā šo secinājumu priekšmets attiecas tikai uz pirmo pamatu, šī analīze neskar citu apelācijas sūdzības pamatu pārbaudi.

[29] Skat. šo secinājumu 17. punktu.

[30] Vispārējā tiesa to ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 18. punktā.

[31] Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2024. gada 12. decembris, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 39. punkts).

līguma uz noteiktu laiku aizstāšanu ar līgumu uz nenoteiktu laiku, kas rada stabilāku saikni bez laika ierobežojuma starp iestādi un attiecīgo darbinieku [32]. No tā izriet, ka, izpildot atceļošo spriedumu, nebija obligāti jāpagarina apelācijas sūdzības iesniedzējas līgums [33].

46. Līdz ar to neatkarīgi no tā, cik pamatota ir *Cedefop* atbilde, kas ir pārējo apelācijas sūdzības pamatu priekšmets [34], uzskatu, ka *Cedefop* ir veicis pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu atceļošo spriedumu saskaņā ar LESD 266. pantu.

47. Visbeidzot – gadījumā, ja Tiesa uzskatītu, ka jāapmierina apelācijas sūdzības pirmais pamats un līdz ar to jāpieņem galīgais nolēmums par prasību pirmajā instancē, ierosinu noraidīt pirmajā instancē celtās prasības otro pamatu.

Par lūgumu izņemt no lietas materiāliem C.1. pielikumu

48. Atbildes rakstā *Cedefop* lūdz Tiesu atbilstoši Reglamenta 151. pantam izņemt no lietas materiāliem apelācijas sūdzības C.1. pielikumu, kurā ietverta sarakste starp apelācijas sūdzības iesniedzēju, viņas bijušo juridisko padomnieci un trešo personu un kurā iekopēts 2021. gada 2. aprīlī nosūtītās e-pasta vēstules saturs, ko *Cedefop* juridiskais padomnieks bija nosūtījis apelācijas sūdzības iesniedzējas bijušajai juridiskajai padomniecei attiecībā uz iespēju sākt sarunas starp pusēm, lai atrisinātu strīdu ar mierizlīgumu [35]. *Cedefop* būtībā apgalvo, ka uz attiecīgo saraksti attiecas advokātu savstarpējās saziņas konfidencialitāte saskaņā ar *code belge de déontologie de l'avocat* (Beļģijas Advokātu profesionālās ētikas kodekss), uzsverot, ka ne apelācijas sūdzības iesniedzēja, ne viņas pašreizējais juridiskais padomnieks nebija strīdīgās e-pasta vēstules adresāti, savukārt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka šajā kodeksā paredzētā konfidencialitāte ir Briseles advokātu kolēģijas (Beļģija) iekšējā norma, kas tai nav saistoša, un, otrkārt, ka šī sarakste ir izšķirošs pierādījums viņas nostājas atbalstam [36].

49. Vispirms atgādināšu, ka Savienības tiesībās nav paredzēti nekādi īpaši noteikumi par pierādījumu izmantošanu. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šajā ziņā ir piemērojams pierādījumu brīvas izvērtēšanas princips, no kura izriet, ka laikus iesniegta pierādījuma pieņemamību Savienības tiesās var apstrīdēt, pamatojoties vienīgi uz faktu, ka tas ir iegūts nepienācīgi [37]. Konkrētāk, gadījumā, ja kāds lietas dalībnieks ir nepienācīgi iesniedzis pierādījumus, jāizsver attiecīgo lietas dalībnieku intereses saistībā ar to tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, ņemot vērā intereses, kas ir aizsargātas ar tiesību normām, kuras ir pārkāptas vai

[32] To apstiprina iedibinātā Vispārējās tiesas judikatūra (skat. spriedumu, 2022. gada 9. novembris, QM/*Europol*, T-164/21, EU:T:2022:695, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

[33] Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja, šķiet, jauc, no vienas puses, *Cedefop* pienākumu pēc atceļošā sprieduma pieņemt jaunu lēmumu par viņas līgumu pagarināt līgumu, un, no otras puses, pamatojumu, uz kuru ir balstīts jaunais lēmums (strīdīgais lēmums, kas apstiprināts ar lēmumu par sūdzības noraidīšanu). Citiem vārdiem – jautājums par to, vai šajos lēmumos sniegtie pamatojumi ir pamatoti, ir cieši saistīts ar šo lēmumu pamatotību neatkarīgi no tā, vai šī iestāde ir pieņēmusi lēmumu, izpildot atceļošo spriedumu.

[34] Skat. šo secinājumu 9. zemsvītras piezīmi.

[35] Šī e-pasta vēstule tika nosūtīta pēc tam, kad apelācijas sūdzības iesniedzēja bija iesniegusi *Cedefop* lūgumu izpildīt atceļošo spriedumu, pagarinot viņas līgumu, pret ko *Cedefop* iebilda.

[36] Skaidrības labad precizēšu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kā sākotnējo argumentu norāda arī to, ka lūgums ir nepieņemams, jo tas nav iesniegts kā atsevišķs dokuments. Tomēr uzskatu, ka šai iebildei nevar piekrist. Proti, kā apgalvo *Cedefop*, saskaņā ar Tiesas Reglamenta 151. panta 1. punktu šis pieteikums būtu bijis jāiesniedz kā atsevišķs dokuments tikai tad, ja aģentūra būtu lūgusi Tiesu lemt par to pašu lūgumu, neskatot lietu pēc būtības, bet šajā gadījumā tā nebija.

[37] Skat. it īpaši spriedumu, 2022. gada 12. jūlijs, *Nord Stream 2*/Parlaments un Padome (C-348/20 P, EU:C:2022:548, 129. punkts un tajā minētā judikatūra). Skat. arī doktrīnā Lenaerts, K. u.c., *EU Procedural Law*, 2. izd., Oxford University Press, 2023, 790. lpp. Šajā sakarā Tiesa ir nolēmusi izņemt no lietas materiāliem dokumentu, kas citastarp attiecas uz iekšējai lietošanai paredzētiem juridiskajiem atzinumiem, kurus izdevuši iestāžu juridiskie dienesti (rīkojumi, 2002. gada 23. oktobris, Austrija/Padome, C-445/00, EU:C:2002:607, 12. punkts, un 2019. gada 14. maijs, Ungārija/Parlaments, C-650/18, EU:C:2019:438, 8.–19. punkts) vai valsts pārvaldes iestāde (rīkojums, 2007. gada 23. marts, *Stadtgemeinde Frohnleiten* un *Gemeindebetriebe Frohnleiten*, C-221/06, EU:C:2007:185, 19.–23. punkts).

apietas šādu pierādījumu iegūšanā [38]. No tā izriet, ka Savienības tiesai, kurā iesniegts lūgums izņemt attiecīgos pierādījumus, jāizsver, no vienas puses, prasītāja, kas iesniedzis šos pierādījumus, intereses, tostarp – ņemot vērā šo pierādījumu lietderību tajā celtās prasības pamatotības novērtēšanā, un, no otras puses, pretējās puses intereses, kurām minēto pierādījumu saglabāšana lietas materiālos var konkrēti un faktiski kaitēt [39].

50. Atgādināšu arī to, ka attiecībā uz situāciju šajā lietā, protams, tiesības uz advokāta un klienta sarakstes konfidencialitātes ievērošanu Tiesa jau sen ir atzinusi [40], it īpaši kā tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un privātās dzīves neaizskaramības principu, kas nostiprināti attiecīgi Hartas [41] 47. un 7. pantā un 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 6. un 8. pantā, izpausmi [42].

51. Ņemot to vērā, man šķiet, ka advokāta un viņa klienta saziņas konfidencialitātes aizsardzība, kuras galvenais mērķis turklāt ir aizsargāt klienta intereses, visos apstākļos neattiecas uz advokātu savstarpējo saraksti, ja vien šī sarakste nav daļa no advokāta un klienta saziņas [43]. Proti, advokātu saziņas konfidencialitātes aizsardzību parasti valsts līmenī nodrošina profesionālās ētikas normas, ko pieņem kompetentās advokātu kolēģijas, iespējams, pamatojoties uz likumdevēja pilnvarojumu, un tā ir saistoša tikai advokātiem, uz kuriem attiecas šie noteikumi [44].

[38] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2022. gada 12. jūlijs, *Nord Stream 2*/Parlaments un Padome (C-348/20 P, EU:C:2022:548, 130. punkts). Šajā gadījumā tie bija iekšējie dokumenti, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.), kuru iesniegšanu nav nedz atļāvusi attiecīgā iestāde, nedz uzdevusi Savienības tiesa.

[39] Šajā ziņā skat. spriedumu, 2022. gada 12. jūlijs, *Nord Stream 2*/Parlaments un Padome (C-348/20 P, EU:C:2022:548, 131. punkts).

[40] Skat. spriedumu, 1982. gada 18. maijs, *AM & S Europe*/Komisija (C-155/79, EU:C:1982:157, 18.–27. punkts).

[41] Šajā ziņā attiecībā uz advokātu dienesta noslēpuma aizsardzības pamatu vispārīgāk skat. ģenerāladvokāta Pojareša Maduru [*Poiares Maduro*] secinājumus lietā *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c. (C-305/05, EU:C:2006:788, 36.–46. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Skat. arī doktrīnā Van Gerven, D., "Professional Secrecy in Europe", no: *Professional Secrecy of Lawyers in Europe*, Cambridge University Press, 2013, 6.–8. lpp.

[42] Kā esmu norādījis secinājumos lietā *Orde van Vlaamse Balies* u.c. (C-694/20, EU:C:2022:259, 49. punkts), kurus šajā ziņā Tiesa apstiprinājusi ar 2022. gada 8. decembra spriedumu *Orde van Vlaamse Balies* u.c. (C-694/20, EU:C:2022:963, 27. punkts), no ECT judikatūras izriet, ka ECPAK 8. panta 1. punkts aizsargā jebkādas sarakstes starp indivīdiem konfidencialitāti un piešķir pastiprinātu aizsardzību saziņai starp advokātiem un to klientiem (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2012. gada 6. decembris, *Michaud* pret Franciju, CE:ECHR:2012:1206JUD001232311, 117. un 118. punkts). Tāpat kā šajā tiesību normā, kuras aizsardzība attiecas ne tikai uz aizstāvības darbību, bet arī uz juridiskajām konsultācijām, Hartas 7. pantā imperatīvi ir garantēts šo juridisko konsultāciju noslēpums gan attiecībā uz to saturu, gan uz pašu faktu, ka tās ir notikušas. Proti, kā norādījusi ECT, personas, kas konsultējas ar advokātu, var pamatoti sagaidīt, ka viņu saziņa paliek privāta un konfidenciāla (ECT, 2019. gada 9. aprīlis, *Altay* pret Turciju (Nr. 2), CE:ECHR:2019:0409JUD001123609, 49. punkts). Tāpēc, izņemot ārkārtas situācijas, šīm personām jābūt tiesiskajai paļāvībai, ka viņu advokāts bez viņu piekrišanas nevienam neizpaudīs informāciju, ka tās ir konsultējušās ar šo advokātu.

[43] Šajā ziņā skat. it īpaši Van Gerven, D., "Professional Secrecy in Europe", no: *Professional Secrecy of Lawyers in Europe*, Cambridge University Press, 2013, 17. un 18. lpp.

[44] Turklāt šajā ziņā valstu tiesību sistēmās nav vienveidības. Jāatzīst, ka dažās sistēmās uz šādu saraksti attiecas gandrīz absolūta aizsardzība (skat., piemēram, papildus *Cedefop* citētā Beļģijas Advokātu profesionālās ētikas kodeksa 6.1. pantam Francijas Valsts iekšējo noteikumu par advokātu profesiju 3.1. pantu un Itālijas Advokātu profesionālās ētikas kodeksa 48. pantu), taču arī šajos gadījumos no šīs aizsardzības izrietošais pienākums joprojām ir attiecīgo advokātu pienākums. Eiropas līmenī saskaņā ar Eiropas Advokatūru un juristu biedrību padomes (*CCBE*) Eiropas juristu profesionālās ētikas kodeksa (2019. gada izdevums) 5.3.1. pantu, ar kuru franču valodā var iepazīties šādā adresē:
https://www.ccbe.eu/fileadmin/speciality_distribution/public/documents/DEONTOLOGY/DEON_CoC/FR_DEON_CoC.pdf,
"[advokātam], kurš kolēģim citā dalībvalstī plāno nosūtīt paziņojumus, attiecībā uz kuriem viņš vēlas, lai tie būtu konfidenciāli jeb "*without prejudice*", ir skaidri jāpauž šī griba pirms tiek nosūtīts pirmais no šiem paziņojumiem". Minētā kodeksa 5.3.2. pantā ir noteikts, ka tad, "ja paredzētais paziņojumu adresāts nevar tiem piešķirt konfidenciālu vai "*without prejudice*" raksturu, viņam nekavējoties jāinformē sūtītājs". Turklāt šī dokumenta skaidrojošā memoranda 5.3. panta komentārā ir minētas atšķirīgas pieejas dalībvalstu vidū.

52. Pieņemot, kā apgalvo *Cedefop*, ka šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzējas bijusī advokāte ir pārkāpusi Briseles Advokātu kolēģijas ētikas normas [45], atbildība, kas izriet no šī pārkāpuma, attiecas tikai uz pēdējo minēto. Šāds pārkāpums, pat ja tas tiktu pierādīts, pats par sevi nevarētu ietvert aizliegumu apelācijas sūdzības iesniedzējai iesniegt pierādījumus, kurus tā nav ieguvusi nepienācīgi [46].

53. Šo secinājumu neliek apšaubīt apstāklis, ka šajā lietā runa bija par saraksti, kurā bija paredzēta iespēja strīdu atrisināt mierizlīguma ceļā, ciktāl katrā ziņā šī sarakste neattiecās uz iespējamu konfidenciālas informācijas apmaiņu par iespējamā mierizlīguma saturu, bet tikai pauda *Cedefop* principiālo gatavību uzsākt šādas sarunas [47]. Turklāt *Cedefop* minētā judikatūra attiecas uz piekļuvi konkrētiem Komisijas sagatavotiem dokumentiem saistībā ar prasību par pienākumu neizpildi un nešķiet atbilstoša šajā lietā [48].

54. Šādos apstākļos ierosinu noraidīt *Cedefop* lūgumu izņemt no lietas materiāliem C.1. pielikumu [49].

Secinājumi

55. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

– noraidīt apelācijas sūdzību vai – gadījumā, ja Tiesa uzskatītu, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jāapmierina, – atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2024. gada 7. februāra spriedumu VP/*Cedefop* (T-563/22, EU:T:2024:72) un noraidīt VP Vispārējā tiesā celtās prasības otro pamatu;

– noraidīt lūgumu izņemt no lietas materiāliem C.1. pielikumu.

[45] Šajā ziņā jānorāda, ka, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītais apstāklis, ka *Cedefop* pārstāvis pats esot lūdzis apelācijas sūdzības iesniedzējas bijušo pārstāvi izpaust apelācijas sūdzības iesniedzējai sava paziņojuma saturu, nav pamatots ne ar vienu pierādījumu, manuprāt, no paša paziņojuma satura izrietēja, ka pārstāvei bija jāpaziņo savai klientei par *Cedefop* pieejamību uzsākt sarunas. Tomēr nepaudīšu viedokli par iespēju vārds vārdā atveidot visu saziņu starp abiem attiecīgajiem kolēģiem tā vietā, lai to apkopotu – tas ir jautājums, uz kuru katrā ziņā attiecas kompetentās advokātu kolēģijas noteikumi un kuram šajā lietā nav nozīmes.

[46] It īpaši šo secinājumu 49. punktā minētās judikatūras izpratnē.

[47] Šajā ziņā līdzīgā situācijā Vispārējā tiesa būtībā ir atzinusi iespēju atsaukties uz to, ka starp lietas dalībniekiem pastāv dialogs, kura mērķis ir, iespējams, strīda atrisināšana ar mierizlīgumu (spriedums, 2023. gada 18. oktobris, BZ/ECB, T-162/21, EU:T:2023:647, 133. punkts).

[48] Proti, šajā judikatūrā Vispārējā tiesa būtībā nosprieda, ka attiecīgā mērķa saglabāšana, proti, strīda starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti atrisināšana izlīguma ceļā pirms Tiesas sprieduma pasludināšanas, attaisnoja atteikumu piekļūt dokumentiem, kas sagatavoti attiecīgās procedūras ietvaros (skat. spriedumu, 2007. gada 12. septembris, API/Komisija, T-36/04, EU:T:2007:258, 121. punkts un tajā minētā judikatūra).

[49] Šis secinājums, protams, neskar jautājumu par šā dokumenta pierādījuma spēku, ko Tiesa izvērtēs saskaņā ar šo secinājumu 49. punktā minēto pierādījumu brīvas izvērtēšanas principu.